

מסכת נזיר

פרק ב משנה ד

הריני נזיר על מנת שֶׁאֶהְיֶה שׁוֹתֵה יַיִן וּמַטְמֵא לְמֵתִים, הֲרִי זֶה
נֶזִיר וְאִסּוּר בְּכָלֶן. יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁיֵּשׁ נְזִירוֹת אֲבָל אֵינִי יוֹדֵעַ
שֶׁהַנֶּזִיר אִסּוּר בְּיֵינוּ, הֲרִי זֶה אִסּוּר. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן מְתִיר. יוֹדֵעַ
אֲנִי שֶׁהַנֶּזִיר אִסּוּר בְּיֵינוּ אֲבָל סָבוּר הֵייתִי שֶׁחֲכָמִים מְתִירִים לִי
מִפְּנֵי שֶׁאֵין אֲנִי יָכוֹל לְחִיּוֹת אֶלָּא בְּיֵינוּ, אוֹ מִפְּנֵי שֶׁאֲנִי קוֹבֵר אֶת
הַמֵּתִים, הֲרִי זֶה מְתִיר. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹסֵר: